

17. srpna

**BL. ANGELA AUGUSTINA MAZZINGHIHO,
KNĚZE**

Angelus Mazzinghi [macingi] se narodil před rokem 1386 ve Florencii. V té době se Evropa vzpamatovávala z následků ničivých morových epidemií, církve byla rozdělena dvojpapežstvím (i Karmel měl v letech 1381-1411 dva paralelní generální představené), město Florencie (i zdejší karmelitánský klášter) prožívalo veliký umělecký rozkvět. Roku 1413 Angelus vstoupil do nedalekého karmelitánského kláštera Le Selve. Tamější převor, v reakci na všeobecný úpadek církve i řeholního života, zpřísnil observanci. Angelus byl prvním, kdo do kláštera vstoupil po této změně. Po dvou letech přijal kněžské svěcení a již po šesti letech řeholního života vystřídal v reformním úsilí dosavadního převora (1419-30 a pak opět od roku 1437). V letech 1435-37 byl převorem ve Florencii. Ve 30. letech 15. století pobýval ve městě z Říma vyhnaný papež se svým dvorem, Angelus byl tehdy ve Florencii pověřen kazatelskou službou. Zemřel 17. srpna 1438, za světce byl považován od nepaměti, za blahoslaveného byl prohlášen roku 1761. Angelovo tělo je dnes uloženo v karmelitánském kostele ve Florencii.

Společné texty o svatých mužích (o řeholnících).

Modlitba se čtením

HYMNUS (nápěv č. 3 nebo č. 7)

Dnes Angelovi zpívejme,
který se z nebe dívá k nám
a chce své bratry obdařit
dary, jež v nebi dostal sám.

Řeholním bratrem se nám stal
a k strmým vrchům karmelským
věrně a tiše směřoval
jak duší, tak i srdcem svým.

Moudrý, skromný a horlivý,
námahu každou podstoupil,
jak uměl slovy bratry vést,
tak sám vždy příkladem jim byl.

Dar výmluvnosti byl mu dán,
jímž pro věc Boží horlíval,
šířil, co učil Kristus Pán,
a k jeho srdci všechny zval.

U nohou Panny Marie
dlí s blaženými dušemi,
kéž dá nám s jasnou myslí jít
svízelnou cestou po zemi.

S Otcem i Synem věčně buď
Duch Utěšitel uctíván,
na prosby bratra Angela
kéž dovede nás k výšinám.

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze spisu „Nauka prvních mnichů“

(kap. 6, AOC 3, 1914-1916, str. 356-357)

Miluj svého bližního jako sám sebe

*Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje.*¹ Avšak první ze všech přikázání je toto: *Slyš, Izraeli! Hospodin, tvůj Bůh je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je první a největší přikázání.*² To ale nelze zachovávat bez lásky k bližnímu, neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.³ A proto druhé přikázání je tomuto podobné: *Miluj svého bližního jako sám sebe*⁴ – totiž v tom a pro to, v čem a proč máš milovat sám sebe.

Musíš milovat sebe v pravém dobru, a ne ve zlu. Vždyť kdyby ses miloval ve zlém, už by ses nemiloval, ale nenáviděl. Vždyť *kdo miluje nepravost, nenávidí svou duši.*⁵ Proto musíš „milovat bližního jako sebe“ v dobru, ne ve zlu, takže *co chceš, aby lidé dělali tobě, dělej ty jim*⁶, a *co nechceš, aby ti dělali druzí, to ty nečiň nikdy druhému.*⁷ Neboť *lásky bližnímu neubližuje.*⁸ Proto máš v bližním milovat a rozvíjet to, co ho činí spravedlivým, je-li zlý; a nebo to, co mu spravedlnost uchová, je-li dobrý.

A dále: máš milovat sebe ne pro sebe samého, ale kvůli Bohu. Co je totiž milováno pro sebe samotné, v tom spočívá vrchol radosti a život v blaženosti; a naděje, že toho dosáhneme, nás již v tomto čase utěšuje. Nesmíš však naději na blažený život vkládat do sebe nebo do jiného člověka. Vždyť *prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina!*⁹ V Bohu tedy musíš mít vrchol své radosti a blaženost života, jak říká apoštol: *Nyní však jste osvobozeni od hříchu a dali jste se do služby Bohu. A užitek z toho je vaše posvěcení a nakonec věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.*¹⁰

Vezmi si to k srdci a Boha miluj pro něho samého; sebe pak kvůli Bohu. A když máš milovat svého bližního jako sám sebe, musíš také jej milovat ne kvůli němu, ani kvůli sobě, ale kvůli Bohu. Co je to však jiného, než milovat v bližním Boha? *Podle toho, říká Jan, můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání.*¹¹

To všechno již ve svém duchu připravuješ a konáš, jestliže miluješ Boha pro něj samého a jestliže pro Boha miluješ bližního jako sebe samého. *Na těch dvou přikázáních, totiž, spočívá celý Zákon i Proroci.*¹²

¹ Jan 14,21. ² Srov. Mk 12,29-30; Dt 6,4-6; Mt 22,38. ³ Srov. 1 Jan 4,20. ⁴ Mt 22,38.

⁵ Žl 11,5 (Vulg.). ⁶ Mt 7,12. ⁷ Tob 4,16 (Vulg.). ⁸ Řím 13,10. ⁹ Jer 17,5. ¹⁰ Řím 6,22-23.

¹¹ 1 Jan 5,2. ¹² Mt 22,40.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. Mk 12,30-31; Jan 14,21

Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. * Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje.

V. Miluj svého bližního jako sám sebe. * Kdo má.

Nebo:

Z dogmatické konstituce druhého vatikánského koncilu
o Božím zjevení

(*Dei verbum*, kapitola 6, čl. 21, 25a)

Písmo svaté v životě církve

Církev měla vždy v úctě Boží Písmo jako samo Tělo Páně, vždyť – především v posvátné liturgii – nepřestává brát a podávat věřícím chléb života ze stolu jak Božího slova, tak Kristova Těla. Vždy měla a má Písmo svaté spolu s posvátnou tradicí za nejvyšší pravidlo své víry, neboť Písmo svaté, Bohem vnuknuté a jednou provždy zaznamenané, podává nezměnitelně slovo Boha samého a v slovech proroků a apoštolů dává zaznít hlasu Ducha svatého. Je tedy třeba, aby se všechno církevní kázání i křesťanská zbožnost živila a řídila Písmem svatým. V posvátných knihách totiž Otec, jenž je na nebesích, sláskou vychází vstříc svým dětem a rozmlouvá s nimi. Slovo Boží má takovou sílu a moc, že je pro církev oporou a životem a pro její děti posilou víry, pokrmem duše, čistým a trvalým pramenem duchovního života. Proto o Písmu svatém nadmíru oprávněně platí slova: *Slovo Boží je plné života a síly,¹ má moc vzdělávat a zjednat dědictví ve společenství všech posvěcených.²*

Proto všichni příslušníci duchovního stavu, především Kristovi kněží a další, kteří se jako jáhni nebo katecheti řádně věnují službě slova, musí zůstat v trvalém styku s Písmem vytrvalou duchovní četbou a důkladným studiem, aby se nikdo z nich nestal „jenom navenek povrchním kazatelem Božího slova, kterému uvnitř nenaslouchá“,³ když má – zvláště v posvátné liturgii – sdělovat věřícím, kteří jsou mu svěřeni, nezměrné bohatství Božího slova. Posvátný sněm naléhavě a důrazně vybízí také všechny věřící, především řeholníky, aby častým čtením Písma svatého získali *nesmírně cenné poznání Ježíše Krista.*⁴ „Vždyť neznat Písmo znamená neznat Krista.“⁵ Ať tedy rádi přistupují přímo k posvátnému textu jak prostřednictvím posvátné liturgie, která oplývá božskými výroky, tak ve zbožné četbě nebo prostřednictvím vhodných vzdělávacích zařízení nebo pomocí jiných prostředků, které se v naší době všude chvályhodně šíří se souhlasem a péčí pastýřů církve. Ať však pamatují, že četba Písma svatého má být provázena modlitbou, aby se stala rozhovorem mezi Bohem

a člověkem. Neboť „jeho oslovujeme, když se modlíme; jemu nasloucháme, když čteme božské výroky“.⁶

¹ Žid 4,12. ² Sk 20,32; srov. 1 Sol 2,13. ³ Sv. Augustin, Sermon. 179,1: PL 38,966. ⁴ Flp 3,8.

⁵ Sv. Jeroným, Comm. in Is., Prol.: PL 24,17. – Srov. Benedikt XV., enc. Spiritus Paraclitus: EB 475-480. Pius XII., enc. Divino afflante: EB 544.

⁶ Sv. Ambrož, De officiis ministrorum, I, 20, 88: PL: 16,50.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

2 Tim 4,2.5; Srov. 2 Petr 1,19

Hlásej slovo, ať je to vhod či nevhod; usvědčuj, zakazuj a povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky. * Pracuj jako hlasatel evangelia, dobře konej svoji službu.

V. Dbej na ně jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozžesne den a jitřenka nám nevzejde v srdci. * Pracuj.

Ranní chvály

HYMNUS (nápěv č. 12 nebo č. 4)

Angele, bratře, v tento čas
před Pánem spolu s námi stůj,
nám vytrvalost vyprošuj,
ať obrátí se každý z nás.

My nejsme horcí, studení,
a Pán už stojí u dveří,
přímluvou svou Mu otevři,
ať vlašná srdce promění.

Ať nitro máme vnímavé
pro poklad v poli ukrytý,
pro vzácnou perlu, jako ty
vše s radostí kéž prodáme.

Ať nezabrání nám náš hřích,
slabosti naše, selhání,
poslechnout výzvu k pokání,
setkat se s Kristem v bratřích svých.

Dnes v bázni chceme obnovit
své sliby, první lásku svou,
byť odvážně, už s pokorou
Řeholi znovu věrni být.

Stvoř čisté srdce, Bože, v nás,
ať spolu s celým Karmelem,
s Marií Pannou, s Anjelem,
chválíme Tě, až přijdeš zas. Amen.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Všemohoucí, věčný Bože, tys povolal blahoslaveného Angela, aby ti vydával svědectví poctivým zachováváním řeholních slibů a kazatelskou službou. Na jeho přímělu dopřej i nám, ať to, co hlásáme, sami také věrně žijeme. Prosíme o to skrze tvého Syna...

Nešpory

Hymnus jako v ranních chválách.